

[Lizzie Lichtenberg]

Et andet stort område, socialministeren behandler i sin redegørelse, er boligen. Mange bor i etageejendomme eller på landbrugsjendomme. Med alderen bliver man mindre tilbøjelig til at flytte, men tit er det sådan, at den bolig, man bor i, ikke passer til de behov, man har. Den kan være for stor, den kan ligge langt fra offentlige transportmidler, være svær at vedligeholde eller opvarme. Små ting, som i de yngre dage blev overkommet i boligen, kan for den ældre være næsten uoverkommelige, og man må huske på, at ældre opholder sig meget i og nær boligen.

I den fremtidige planlægning og opførelse af boliger må man tage i betragtning, at disse bygninger vil holde de næste 50–100 år, dvs., at det er ældre med en anden opvækst, f.eks. generationerne efter krigen, der bliver brugerne i fremtiden. De bebudede lovforslag fra boligministeren og socialministeren vil ganske givet efterhånden resultere i en mangfoldighed af individuelle løsninger, men det er nødvendigt, at finansieringen af de forskellige boligtyper bliver neutral, så der tilvejebringes velegnede ældreboliger forbundet med større eller mindre former for service.

En stor del af de ældre vil uden tvivl foretrække at blive boende i den bolig, de har levet en stor del af deres liv i. For disse ældre er det vigtigt, at der kan ydes den nødvendige hjælp, og måske endnu vigtigere, at der er mulighed for at tilkalde hjælp om fornødent. Skal man have en sund tilværelse, må man også have en tryk tilværelse. Tryghed må derfor være nøgleordet, når der er tale om de ældres boforhold.

Pensionister, der opholder sig på plejehjem, skal fremover kunne vælge og fravælge plejehjemets ydelser. Bestående plejeinstitutioner kan ikke afvikles fra dag til dag, men kan med udgangspunkt i beboernes selvbestemmelse og medindflydelse og med fleksibel tilrettelæggelse af bistanden efter selvhjælpsprincippet i mange tilfælde benyttes langt bedre end hidtil. Ved åbning af institutionerne for omverdenen kan institutionen blive centrum for mange aktiviteter.

Målet er at skabe et miljø, hvor man i videst muligt omfang bestræber sig på at støtte den ældre til selvforvaltning og derved bevarelse af selvrespekten. Denne målsætning søges opnået ved en koordinering af alle de støttefunktioner, der kan tilbydes fra det offentliges side. Koordineringen kan bestå i en

koordineret administration af hjemmesygepleje, hjemmehjælp og forskellige instituti-onstilbud inden for et område.

En betingelse for, at ovenstående kan realiseres, er, at institutionerne afinstitutionalises. Denne opløsning af institutionerne kan man f.eks. virkeliggøre ved at skabe kollektive miljøer i nogle af de nuværende plejehjem, så man særligt kan tilgodese de psykisk og socialt svage pensionister. Fysisk svage pensionister vil lige så godt kunne passes forsvarligt i beskyttede boliger som på plejehjem. Plejehjem, der virker som plejehospitaler, vil i virkeligheden byde psykisk og socialt svage pensionister en tilværelse i et meget, meget trist miljø. Derfor må der arbejdes med selve miljøet og atmosfæren på plejehjemmet og personalets holdninger. De lokale myndigheder skal udnyttes fuldt ud – flere vitaminer end i et plejehjemsliv. Det skal være muligt at blomstre op på et plejehjem og at forlade det for at gå over til et andet egnet miljø. Tværfagligt samarbejde er her en naturlig forudsætning for fornyelsen.

Det første skridt på vejen er måske en holdningsbearbejdende uddannelse, der lærer os at betragte hinanden i et andet lys, nemlig som mennesker og ikke som patienter og klienter. Det gælder ikke alene inden for institutionerne. Hele samfundet har brug for et andet syn på de ældre medborgere, så respekten for de ældres menneskeværd genopbygges.

Alt dette betyder ikke, at Det Konservative Folkeparti ikke lægger vægt på plejen i livets sidste tid, at vi ikke ønsker klienterne den bedst mulige behandling, især smerte- og krisebehandling, i denne fase.

Eksisterende plejehjem kan i fremtidens tilbud benyttes som rehabiliteringscentre eller som servicecentre til det omliggende samfund. Derfor er det rigtigt at lægge så mange beslutninger ud til kommunerne som foreslået i redegørelsen. Og kommunerne kan med fordel samarbejde med frivillige organisationer og først og fremmest med de ældre selv.

Det centrale i al ældrepolitik må være, at den indrettes efter de ældres behov. Det er vigtigt at være opmærksom på de ældres individuelle ønsker og interesser. Ældrepolitikken må derfor tilrettelægges således, at den tager hensyn til såvel de pensionister, der fører en aktiv og udadvendt tilværelse, som de pensionister, der har behov for megen